

og derefter blev der i Efteraaret 1892 fremlagt et Forslag til en Revision, ifølge hvilket Afgiften atter skulde sættes en Del op, idet nogle af de Bempelser, som bleve indrømmede i 1888, foresloges at skulle bortfalde. Men ved Behandlingen i Folktinget blev Loven — den nugældende Lov af 14de April 1893 — støbt fuldstændig om saaledes, at man indførte en helt ny Afgiftsform. Det gjorde man for at imødefomme de Anker, som fra Skibsfartens Side fremførtes over Ulemperne ved Opkrævningen af den beslaaende Afgift. Der klagedes nemlig ikke blot over Afgiftens Størrelse — Klager, som i øvrigt efter Loven af 1888 havde tabt sig en Del — men man antede navnlig over den overordentlig store Tidspilde og Ulejlighed, som det medførte for Skibene, at de, hver Gang de kom til en Havn, hvor der var ansat dansk Konsul, skulde være forpligtede til at melde sig hos ham baade ved Ankomsten og ved Afgang; det var noget, der kunde passe i gamle Dage, da man kun havde Sejlskibe, og Tiden var billig, men noget, som aldeles ikke stemmede med den Hastighed, som Dampen har medført paa Skibsfartens som paa saa mange andre Omraader. Man fandt da, at det vilde være i Skibsfartens Tarv, om man gik over til en Afgift, der opkrævedes hos Rederen med et fast aarligt Beløb, hvorved man ogsaa vilde opnaa, at fjerne de mere tilfældige Uligheder, som kunde fremkomme, alt efter som Skibet sjældnere eller hyppigere anløb Havne, hvor der var ansat Konsuler. Man enedes da om at sætte Afgiften saaledes, at den udgør 1 Kr. om Aaret pr. Register-ton Netto for Dampskibe og 34 Ore for Sejlskibe; Afgiften opkræves halvaarlig, altsaa med 50 Ore for Dampskibe og 17 Ore for Sejlskibe hver Gang. Disse Satser forudsatte man vilde indbringe omtrent et lignende Beløb som det, Konsulatafgiften havde indbragt i 1891, nemlig 137,500 Kr. eller med et rundt Tal 140,000 Kr. Vi havde ikke nøjagtige Opgørelser at gaa ud fra, men saa vidt det var muligt at danne sig et Støn, kunde man antage, at disse Satser omtrent vilde medføre en lignende Indtægt som i 1891.

Naar vi nu se paa, hvorvidt denne Beregning er slaaet til, viser der sig følgende Tal. I 1891 gav Konsulatafgiften, som sagt, 137,500 Kr., men i 1894, det første Aar, da Afgiften blev opkrævet i sin ny Skikkelse, indbragte den omtrent 177,000 Kr. Deraf betalte Dampskibene 126,600 Kr., hvilket, da deres Afgift er 1 Kr. pr. Ton, altsaa svarer til lige saa mange Register-ton, og af Sejlskibene betaltes der 50,600 Kr.,

hvilket svarer omtrent til 150,000 Register-ton. Der var altsaa i 1894 en Fremgang i Konsulatindtægten mod 1891 af omtrent 40,000 Kr. Men her maa det da naturligvis først og fremmest erindres, at vor Handelsflaade og vor udenrigste Skibsfart er bleven forøget i Løbet af disse Aar. For Sejlskibenes Bedkommende er der ingen Stigning. I det egentlige Danmark var Sejlskibenes samlede Drægtighed i 1891 omtrent 188,000 Tons, i 1894 omtrent 186,000 Tons. Derved er dog at bemærke, at Konsulatafgiften kun svares af Skibe paa 50 Register-ton eller derover, og for disse Skibes Bedkommende, altsaa dem, der her komme i Betragtning, er Drægtigheden steget noget i disse Aar; det er imidlertid kun ubetydeligt, disse Skibes samlede Drægtighed var i 1891 150,000 Tons og i 1894 151,400. For Sejlskibenes Bedkommende har Drægtigheden altsaa været omtrent uforandret. Anderledes derimod for Dampskibenes Bedkommende; thi deres Netto-tonnage er fra 1891 til 1894 steget fra 116,600 til 141,500 Register-ton. Det er altsaa en Stigning paa mellem 20 og 25 pCt. Vi kunne for øvrigt komme Spørgsmaalet om den Forhøjelse, som Dampskibenes forøgede Tonnage har medført for Konsulatafgiftens Udbytte, endnu nærmere. Det blev os nemlig opgivet, at i 1891 gik der i udenrigt Fart 166 Dampskibe med en Netto-Drægtighed af 104,000 Register-ton, men i 1894 har der, som forhen anført, i denne Fart været beskæftiget 126,600 Register-ton. Der er altsaa herved fremkommet en Indtægtsforøgelse paa mellem 22,000 og 23,000 Kr. Naar vi trække dette Beløb fra de ca. 40,000 Kr., hvormed Afgiften er steget, bliver der tilbage 17,000 Kr., hvorom det muligvis kan siges, at vi have forregnet os. Disse 17,000 Kr. kan man da maasse antage væsentlig falde Sejlskibene til Last, saaledes altsaa, at man kan mene, at Sejlskibene ere blevne noget stærkere bebyrdede ved den ny Afgifts Indførelse end tilfattet. Naar der nu, saaledes som hele Udvalget har foreslaaet, sker en Reduktion, hvorved den halvaarlige Afgift for Sejlskibenes Bedkommende nedsættes fra 17 til 12 Ore, vil dette svare til en Nedsættelse af omtrent 15,000 Kr. Thi da hele Afgiften for Sejlskibenes Bedkommende har været omtrent 51,000 Kr., vil en Nedgang i Afgiften med $\frac{5}{17}$ svare til 15,000 Kr. Dermed vil altsaa den Forfordeling, som kan antages at være sket i 1893 over for Sejlskibene, være redresseret. Jeg maa dog tilføje, at der er ogsaa et andet Moment, som taler for denne Nedsættelse, og det er Sejlskibenes alminde-